

[Svend E. Johansen.]

Side. Jeg er derfor meget betænkelig, fordi vi her har en af disse elastiske Paragraffer, der i Virkeligheden giver Administrationen Mulighed for at træffe Afgørelserne, saaledes som den finder det rigtigt, naar blot den over for sig selv mener at staa paa Lovens Grund. I Bemærkningerne til denne Paragraf gives der en Forklaring, som jeg udbeder mig Tilladelse til at citere. Der staar her:

„Hvis Barnet opdrages hos Moderen, og denne nu lever i Ægteskab under daarlige økonomiske Forhold, medens Barnets Fader er velhavende, kan det saaledes være særdeles uheldigt for Barnet, om der paa Grund af Faderens store Bidrag gives det en Særstilling i Hjemmet og blandt dets Halvsøskende.“

Det er muligt, at det vil være saaledes, men at det paa den anden Side skulde medføre den Konsekvens, at den velhavende Faders Bidrag af den Grund sættes betydeligt ned, forekommer mig ganske ulogisk. Hvordan nu, hvis der kun er eet Barn i den paa-gældende Familie? Hvis Moderen senere har giftet sig, selv om det er i Kaar, der ligger væsentligt under Barnefaderens, vil der saa ikke være skellig Grund til at antage, at Barnets Tarv stadig vilde blive fyldestgjort ved det store Bidrag fra Faderens Side? Og skulde der være Halvsøskende, er der dog, uden at der skabes ulige Vilkaar under Opvæksten, den Mulighed, at en Del af Faderens Bidrag kunde indbetales i Overformynderiet, saaledes at Barnet, naar det naar Myndighedsalderen, kan nyde godt af at have en Kapital til Start i Livet. Paa den Maade synes jeg, man vil tjene Barnets Tarv nok saa godt, som hvis man gaar den Vej, der er antydet i Lovforslaget: at ville fritage Faderen for en væsentlig Del af hans Forpligtelser, fordi det ikke vilde stemme med Barnets eller med Barnets eventuelle Søsken-des øjeblikkelige Tarv.

Vi kommer derefter til det for mig meget alvorlige Problem: hvem der skal skønne over Barnets Tarv. I København vil det jo blive Overpræsidiets. Overpræsidiets er et Ekspeditionskontor, hvor man tager formelt paa Sagerne, hvor man af gode Grunde ikke kan være inde i de forskellige Forhold inden for de Hjem, for hvilke Afgørelserne skal træffes. Afgørelserne bliver med andre Ord for skematisk. I Provinsen bliver det Amtmændene, og Forholdet vil der i det store og hele blive det samme, nemlig at Barnets Tarv kommer ud for en skematisk og maskinmæssig Bedømmelse,

som ikke svarer til Lovens Aand: at Barnets Tarv skal varetages paa bedste Maade.

Jeg har et Par Bemærkninger til § 14. Hvis der kan være Tale om, at flere kan have Andel i Faderskabet, foreslaar man her den Ordning, at naar man ikke med absolut Sikkerhed kan udpege den, der er Fader til Barnet — i Henhold til de gældende Naturlove kan der jo ikke være flere, det er kun een, der kan være Faderen, og Vanskeligheden kan altsaa ligge i at finde, hvem det er —, saa skal samtlige de, om hvem man har Grund til at formode, at de kunde være Fader til Barnet, samtlige Faderskabs-Emnerne, indbetale det fulde Bidrag. Der udbetales naturligvis kun et Normalbidrag til Barnets Underhold, og det øvrige gaar saa ind i en Fælleskasse, der, saa vidt jeg husker, skal være undergivet Børneværnet. Man laver med andre Ord en lille Aktieselskabs-Pulje. Men naar man nu tager i Betragtning, at vi har en evangelisk-luthersk Kirke her i Landet, der uden Tvivl betragter løse erotiske Forbindelser som Utugt, og at denne luthersk-evangeliske Kirke er en Statskirke, som opretholdes og er beskyttet af den danske Stat, saa vil det i Virkeligheden sige, at den danske Stat her gør sig Indtægter af noget, som den inderst inde maa betragte som Utugtighed. Hvordan man kan rime det sammen med den høje Moral, man ellers altid saa gerne fremhæver fra Statens Side, har jeg lidt vanskeligt ved at forstaa, men rent principielt mener jeg ogsaa, at en saadan Afgørelse er forkert. Naar der er Tale om, at flere kan være Fader til det paa-gældende Barn, maa efter min Opfattelse Retten, det vil sige Domstolene, træffe Afgørelse af, hvem der med størst Sandsynlighed er det paa-gældende Barns Fader, og den, der saaledes bliver dømt, maa betale Bidraget, og de andre maa gaa fri. Man kan ikke lave Aktieselskab her; det virker efter min Mening usmageligt i Forhold til Statens hele Stilling. Man kan sige, at den af mig foreslaaede Fremgangsmaade kan ramme den uskyldige i dette Forhold, i hvert Fald vil ramme en Mand, der ikke med afgjort Sikkerhed er Ophav til Barnet. Dertil skal jeg svare, at man i dansk Retspleje afsiger Domme, der selvfølgelig ogsaa kan ramme uskyldige — det kan ikke undgaas; man kan ikke altid med 100 pCt.s Sikkerhed ramme den skyldige, og saa gaar der undertiden en uskyldig med i Løbet, og den Risiko maa selvfølgelig ogsaa løbes i dette Tilfælde. Men at lave Pulje paa Spørgsmaalet forekommer mig, som sagt, ikke at være godt.